

Rewerium

W prezentowanych pracach artysta odnosi się do pamięci po zmarłych. W szczególności interesuje go, jak zbierane doświadczenia życiowe oraz proces psychoterapii wpływają na przeformułowanie i przewartościowanie relacji, które łączą nas z najbliższymi – tymi, którzy już odeszli. Kuratorem ekspozycji jest Szymon Kobusiński (Szkoła Filmowa w Łodzi).

Bartosz Kałużny Nachtigal tak pisze o swoim najnowszym projekcie:

PRZEDMIOTY, KTÓRE ZMIENIAJĄ ZNACZENIE

Przygotowane fotografie inscenizacji – uzupełnione innymi formami wypowiedzi artystycznej – odnoszą się do wspomnień o sześciu zmarłych osobach: rodzicach i czworgu dziadków. Inscenizacje tworzone są w większości z przedmiotów, które po nich pozostały. Odnajdywane w różnych miejscach – czasem schowane głęboko w szafie, innym razem wiszące na ścianach u krewnych – za sprawą gestu artystycznego po raz kolejny zmieniają swoje znaczenia.

WPŁYW PSYCHOTERAPII NA WSPOMNIENIA

Narrację budują wspomnienia z dzieciństwa i wczesnej dorosłości, które przefiltrowane przez wspartą psychoterapią świadomość potrafią nadać postaciom i wydarzeniom nowy sens. Czy więzi, które łączyły nas z bliskimi, były bezwarunkowe? Czy to, co braliśmy za dobroć, mogło być podszyte lękiem? Co, jeśli czyjś wykreowany obraz okazał się mistyfikacją?

SPRZECZNOŚCI I OTWARTOŚĆ NA INTERPRETACJĘ

W otwartych na interpretację pracach można znaleźć dwuznaczności i sprzeczności, które są nieodłączną częścią procesu ciągłego przepisywania swojej tożsamości. Zdarza się, że odnaleziona z czasem ulga splata się w jednym kadrze z rozczarowaniem, a w dusznej i posępnej fotografii można dostrzec element subtelnej groteski.

HISTORIA, KTÓRA WYDAJE SIĘ BLISKA

Przedstawione postacie funkcjonują więc nie tylko jako osobiste opowieści, lecz także jako archetypy bliskie pokoleniu urodzonemu w okolicach transformacji ustrojowej. Projekt odsłania postawy i wartości, które – zmieniając się wraz z kolejnymi etapami życia – pozwalają zobaczyć rodzinne historie w nowym świetle.

DLACZEGO FOTOGRAFIA INSCENIZACJI?

Fotografia inscenizacji zdobyła popularność w Polsce w latach 90., głównie za sprawą twórczości Grzegorza Przyborka, który pisze o tym sposobie pracy twórczej następująco:

Fotografowie inscenizacji nie odkryli metody – ta była znana od narodzin fotografii – lecz odkryli wartości znaczeniowe fotografowanej inscenizacji; jak również to, że przez kamerę wpływają na sposób jej rozumienia. Komponując z wyobraźni, fotografowie inscenizacji nie ograniczali się do odkrycia rzeczywistości, ale postrzegali ją jako twór nowych form. Wynajdując po raz wtóry swoje komponenty fotografii, rozpoczynają oni – każdy na swój sposób – prace radykalnie nowe.

Mój wybór strategii działania artystycznego – czerpiący z wyobraźni i wspomnień, spokojny, metodyczny, niemalże kontemplacyjny – nie jest zatem niczym nowym, lecz współgra z refleksyjną tematyką projektu i pozwala przełożyć stany świadomości na obrazy, które mogą je dalej ponieść.

O ARTYŚCIE

Bartosz Kałużny Nachtigal jest autorem projektów z obszaru sztuk wizualnych prezentowanych

podczas Fotofestiwalu indywidualnie (m.in. wystawa portretów DYWERS, która podejmuje temat różnorodności społecznej) oraz w ramach ekspozycji zbiorowych (m.in. BLOKADA, w której analizuje życie na blokowisku lat 90.). Artysta w praktyce twórczej poszukuje harmonii między nieskrępowaną kreacją a intelektualną podbudową swoich działań - każdy projekt poprzedza gruntownym researchem, który stanowi podwaliny pracy artystycznej. Jego sposób pracy najbliższy jest tzw. fotografii inscenizowanej, która łączy klasyczny obraz fotograficzny z innymi formami ekspresji, takimi jak kolaż, tekst, wideo czy wykorzystanie obiektów.

Pokazy wystawy REWERIUM odbędą się w niedzielę 26 kwietnia w godz. 12-18 w sali prób teatralnych (H135) w Szkole Filmowej w Łodzi (ul. Targowa 61/63)